

Τὸ κυπαρίσσι τοῦ Μυστρά

Ἡ παράδοση αὐτὴ δείχνει
τὴ μεγάλη πίστη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ
στὴν ἀνάσταση τοῦ Γένους

Κ

Κοντὰ στὸ Μυστρά σ' ἓνα ὄροπέδιο, ὅπου κάτω φαίνεται ὅλη ἡ Σπάρτη, βρισκόταν πρὶν μερικά χρόνια ἓνα ψηλὸ κυπαρίσσι τοῦ τόπου.

Τώρα δὲν ὑπάρχει πιά.

Κάποιος ἀναψε φωτιά ἐκεῖ κοντά, χωρὶς νὰ σκεφτῆ τὸ καπνένο τὸ γέρικο δέντρο, καὶ οἱ σπίθες ἔπесαν ἐπάνω του κι ἔπιασε φωτιά καὶ κάηκε.

Αὐτὸ τὸ κυπαρίσσι φυτεύτηκε πολὺ περίεργα.

Ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἦταν ἀκόμη στὸν τόπο μας, ἓνας μεγάλος πασᾶς ἦρθε μιά μέρα σ' αὐτὸ τὸ μέρος νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του. Ἔδωσε διαταγὴ στοὺς δούλους του νὰ τοῦ ψήσουν ἓνα ἀρνὶ στὴ σούβλα καὶ κάθισε ἐκεῖ κι ἄρχισε νὰ τρώει.

Εἶχε μαζὶ του ἓνα νέο βοσκό, χριστιανό, πού τὸν ὑπηρετοῦσε καὶ καθὼς τὸ παιδί στεκόταν ἐκεῖ πάνω καὶ κοίταζε αὐτὸ τὸ ἔκτακτο θέαμα, τοὺς κάμπους μὲ τὰ δέντρα, τὰ τρεχοῦμενα νερά καὶ τὰ βουνά τριγύρω, ἀναστενάξε βαθιά.

Ὁ πασᾶς τὸν ἄκουσε καὶ ρώτησε:

— Τί ἔχεις, Ἑλληνόπουλο; γιατί ἀναστενάξεις ἔτσι;

— Καὶ πῶς νὰ μὴν ἀναστενάζω ἔτσι, ἀφέντη;

— Τί σοῦ χάλασε τὴν καρδιά;

— Καὶ πῶς νὰ μὴν κλαίει ἡ καρδιά μου, ὅταν ξέρω πῶς ὄλος αὐτός ὁ ὠραῖος τόπος καὶ αὐτὰ τὰ τρεχοῦμενα νερά καὶ τὰ βουνά ἦταν δικά μας μιά φορά, πῶς ἐσεῖς καὶ οἱ πατέρες σας μᾶς τὰ πήρατε;

— Ἔτσι τὸ ἤθελε ὁ Ἄλλάχ.

— Μά ὄχι γιὰ πάντα, εἶπε τὸ Ἑλληνόπουλο, γιατί οἱ γέροι μᾶς λένε, καὶ ὅπως μᾶς βλέπει ὁ Θεός, ἐγὼ πάντα τρέφω τὴν πεποίθησή πῶς μὲ τὸν καιρὸ πάλι δικά μας θὰ εἶναι!

Ὁ πασᾶς ὀργίστηκε.

— Βρέ ἀνόπτε, φώναξε, τί κουταμάρες εἶναι αὐτές, πού λές;

Καὶ ἀρπάζοντας τὴ σούβλα πού εἶχε ψηθῆ τὸ ἀρνὶ καὶ μαύρη ὅπως ἦταν, τὴν ἔμπηξε μὲ ὄλη του τὴ δύναμη στὴ γῆ.

— Νά! φώναξε. Τὸ βλέπεις αὐτό; λοιπὸν ἂν αὐτὸ τὸ καμένο ξερόκλαδο βγάλει κλαδιά καὶ φύλλα, τότε μπορεῖς νὰ τρέφεις τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ δικοί σου θὰ ξαναπάρουν αὐτὸν τὸν τόπο!

Καὶ νά! Τὴν ἄλλη μέρα ἡ σούβλα εἶχε ριζώσει καὶ βλάστησε καὶ μεγάλωσε, ἔγινε τὸ ψηλὸ κυπαρίσσι, πού ἦταν ἐκεῖ γιὰ τόσα χρόνια ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν κάμπο τῆς Σπάρτης.

Κι αὐτὸ τὸ Ἑλληνόπουλο ἦταν ἓνας ἀπὸ κείνους πού πολέμησαν, γιὰ νὰ ξαναπάρουν τὸν τόπο μας κι ὅταν ἦταν πάλι ἐλεύθερη ἡ Ἑλλάδα, ἔφερε τὰ παιδιά του καὶ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν του κάτω ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι καὶ τοὺς ἔλεγε πῶς φύτρωσε».

Ἰουλία Δραγοῦμη